

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ

Εφιάλτες με γυναίκες

Ο ΕΡΓΕΝΗΣ

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΠΙΣΣΑΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΚΕΔΡΟΣ

Βαγγέλης Ραπτόπουλος:
*Εφιάλτες με γυναίκες: Ο εργένης, Η απίστευτη ιστορία της Πάπισσας
Ιωάννας, Μαύρος γάμος*

*Ο εργένης, 1993, 1994, 1996, 1997⁴, 1999, 2009 (13η χιλιάδα)
Η απίστευτη ιστορία της Πάπισσας Ιωάννας, 2000⁵ (10η χιλιάδα)
Μαύρος γάμος, 2001⁵ (9η χιλιάδα)*

ISBN 978-960-04-5545-8

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Βαγγέλης Ραπτόπουλος, 2025

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2025

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Αν οι γυναίκες που πρωταγωνιστούν
στις τρεις αυτές ιστορίες
ήταν ξωκλήσια αφιερωμένα στην Παναγία,
θα είχαν τα εξής ονόματα:
Παναγία η Απούσα (Ο εργένης).
Παναγία η Παντοκρατόρισα (Πάπισσα).
Παναγία η Εκδικήτρια (Μαύρος γάμος).

Ο ΕΡΓΕΝΗΣ

Να θυμόμαστε κι εκείνον
που ξεχνάει
πού πηγαίνει ο δρόμος.
Ηράκλειτος

Άσ' τον τρελό στην τρέλα του
και μην τον συνεφέρεις.
Άκης Πάνου

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΕΧΕΙ ΣΤΑΛΕΙ ΣΕ 145 ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ.

ΣΕ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥΣ ΟΙΚΟΥΣ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΚΑΝΑΛΙΑ. ΣΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΣΕ ΓΝΩΣΤΟΥΣ ΜΟΥ. ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ.

ΕΑΝ ΕΙΣΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ, ΣΕ ΠΡΟΚΑΛΩ ΝΑ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ.

ΕΑΝ ΕΙΣΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ, ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΓΡΑΨΕΙΣ Ο,ΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΣΤΟ ΕΝΤΥΠΟ ΣΟΥ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΛΗ ΥΠΟΘΕΣΗ. ΝΑ ΜΙΑΗΣΕΙΣ Γ' ΑΥΤΗΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟ Ή ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΑΜΕΡΑ ΣΟΥ. ΕΑΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΗΣ ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ ΕΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΑΡΘΡΟ Ή ΜΙΑ ΕΚΠΟΜΠΗ - ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΣΟΥ ΣΧΟΛΙΟ ΑΡΚΕΙ.

ΕΑΝ ΕΙΣΑΙ ΑΠΛΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ, ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΔΙΑΔΩΣΕΙΣ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΓΙΝΕΤΑΙ. Η ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ, ΙΣΩΣ, Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΑΡΞΟΥΝ ΑΛΛΑ ΘΥΜΑΤΑ.

ΦΕΡΤΕ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΝ ΥΠΟΓΕΙΑ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥΣ. ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΕ ΤΟΥΣ! ΤΟ ΝΑ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΛΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΚΟ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΝΕΙΣ - ΤΟΥΣ
ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΝΕΙΣ ΕΤΣΙ, ΤΟΥΣ ΕΚΜΗΔΕΝΙΖΕΙΣ.

ΕΑΝ ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΟΔΕΙΧΘΕΙ ΑΝΑΠΟΤΕΛΕ-
ΣΜΑΤΙΚΟΣ (ΠΡΑΓΜΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΚΙ ΑΠΟ
ΑΠΛΩΣ ΠΙΘΑΝΟ) - ΤΟΤΕ ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΑΛΛΗ ΛΥΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΝΑ ΤΟ
ΠΑΡΕΤΕ ΑΠΟΦΑΣΗ, ΝΑ ΣΤΑΥΡΩΣΕΤΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΚΑΙ Ν' ΑΦΕΘΕΙ-
ΤΕ ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥΣ!

ΑΡΧΙΚΑ ΣΕ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΙΣ ΕΙΔΗΣΗ, ΣΕ
ΕΠΙΛΕΓΟΥΝ ΚΑΙ ΣΕ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ, ΚΑΙ ΜΟΛΙΣ ΚΡΙΝΟΥΝ
ΟΤΙ ΕΦΤΑΣΕ Η ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΣΤΙΓΜΗ: ΧΤΥΠΑΝΕ ΤΟΝ ΣΤΟΧΟ
ΤΟΥΣ.

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΜΕ ΕΙΧΑΝ ΒΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟΥΣ.
Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΟΥ, ΠΑΝΤΩΣ, ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΕ
ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΕΝΑΜΙΣΗ ΧΡΟΝΟ... (ΓΙΑ ΟΛΑ ΑΥΤΑ, ΟΜΩΣ, ΠΑΡΑΚΑ-
ΤΩ, ΣΤΟ ΚΥΡΙΩΣ ΚΕΙΜΕΝΟ.)

ΤΕΛΟΣ, ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ (ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΥΣ ΜΟΥ).

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ, ΕΙ-
ΝΑΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ/ΔΗΛΩΣΗ ΠΟΥ ΕΞΗΓΕΙ ΤΟΥΣ ΛΟ-
ΓΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑ ΝΑ ΚΑΝΩ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΑ
ΕΧΩ ΗΔΗ ΚΑΝΕΙ ΟΤΑΝ ΕΣΕΙΣ ΘΑ ΚΡΑΤΑΤΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ
ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ 145 ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ.

ΝΑΙ, ΕΓΩ ΠΗΡΑ ΠΙΑ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΜΟΥ ΚΙ ΕΧΩ ΚΑΤΑΣΤΡΩ-
ΣΕΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΟΥ.

ΘΕΩΡΗΣΑ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ ΜΟΥ ΑΥΤΗ ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ.

ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΥΣΤΑΤΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ, Η ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ
ΤΩΝ ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ ΜΟΥ.

ΣΤΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ, ΘΑ ΜΕ ΠΙΣΤΕΨΟΥΝ ΚΑΠΟΙΟΙ
ΟΤΑΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ, ΟΤΑΝ ΘΑ ΝΙΩΣΟΥΝ ΤΙΣ ΣΥΝΕ-
ΠΕΙΕΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΠΕΤΣΙ ΤΟΥΣ!

1

Να πώς αντιλαμβάνεσαι την ύπαρξή Τους: μια μέρα, αρχές Δεκεμβρίου του 1991, γύρισα σπίτι από τη δουλειά και η Σόφη έλειπε. Είχε φύγει· είχε εξαφανιστεί.

Η Σόφη ήταν μέχρι την ημέρα εκείνη η γυναίκα μου.

Δεν την ξανάδα έκτοτε...

Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι τα τέσσερα τελευταία χρόνια δεν τα πηγαίναμε και πολύ καλά. Για την ακρίβεια: η ζωή μας πήγαινε από το κακό στο χειρότερο.

Τι ακριβώς έφταιγε;

Όλα μαζί και τίποτα.

Θέλω να πω, παρ' όλο που το κάθε ζευγάρι έχει τα δικά του ιδιαίτερα προβλήματα – υποπτεύομαι ότι στο βάθος πρόκειται για ένα είδος κοινής δυστυχίας. Την οποία αποκλείεται ν' αποφύγεις.

Μη σπρώχνεστε: υπάρχει για όλους μερίδιο!

Ως γνωστόν, η ζωή δεν είναι παιδική χαρά. Είναι ένας ωκεανός από σκατά και πότε πότε, εάν είσαι αρκετά τυχερός, συναντάς και κάποιο νησάκι που μοιάζει κάπως με παράδεισο. Η διαμονή εκεί πάνω επιτρέπεται μόνο για λίγο. Μετά, σε πετάνε ξανά μες στα βρωμόνερα και... καλό κουράγιο.

Στο δικό μας νησάκι, λοιπόν, εγώ και η Σόφη ανεβή-

καμε πριν από καιρό. Σχεδόν από τότε που γνωριστήκαμε.

Αυτό θα πρέπει να έγινε το 1982 με '83. Η Σόφη είναι γεννημένη το '60, εγώ είμαι μεγαλύτερός της κάπου έναν χρόνο.

Εκείνη την εποχή δουλεύαμε και οι δύο στην τράπεζα. Απλοί υπάλληλοι, στο ίδιο κατάστημα. Και οι δύο είχαμε πιάσει δουλειά αμέσως μετά το γυμνάσιο (τότε δεν υπήρχε ακόμα λύκειο), και οι δύο με τον ίδιο τρόπο. Ο πατέρας της είχε κάποιον στενό συγγενή του στην τράπεζα – εμένα δούλευε εκεί ο μακαρίτης ο αδελφός του πατέρα μου, ο θείος ο Κώστας. Με «μέσον», λοιπόν, είχαμε βρει τη δουλειά και οι δύο.

Πόσες συμπτώσεις ανέφερα μέχρι τώρα;

Ίδια δουλειά, ίδιο κατάστημα, ίδιος τρόπος ευρέσεως εργασίας.

Η τέταρτη σύμπτωση ήταν η εξής: ήμασταν μοναχοπαίδια και οι δύο.

Και η πέμπτη: η καταγωγή της, όπως και η δική μου, είναι από την επαρχία. Εκεί μεγαλώσαμε, εκεί έμεναν οι γονείς μας.

Ζούσαμε και οι δύο, μόνοι, στην Αθήνα.

Για να γεννηθεί μία σχέση, όλες αυτές οι συμπτώσεις παίζουν τον καθοριστικό τους ρόλο.

Προσθέστε τώρα κι εκείνο το κάτι, που είναι πάντα τυφλό κι ανεξήγητο, και χωρίς το οποίο δεν υφίσταται ο έρωτας – και ιδού: το νησάκι διακρίνεται ήδη στον ορίζοντα...

Ποιον ορίζοντα;

Να το! Μπροστά μας.

Από κει και πέρα αρχίσαμε να κάνουμε όνειρα.

Επί τέσσερα πέντε χρόνια – δεν κάναμε και τίποτ' άλλο. Πιστεύοντας ότι η διαμονή μας στο Νησί των Ονείρων θα κρατούσε για πάντα, σκαρώναμε διαρκώς σχέδια. Τη μία λέγαμε να μαζέψουμε λεφτά για να πάρουμε σκάφος· την άλλη σκοπεύαμε να γυρίσουμε την Ευρώπη μ' αυτοκίνητο· την τρίτη ν' αποκτήσουμε ένα εξοχικό σε κάποιο νησί. Και ούτω καθεξής.

Όλ' αυτά έμελλε να πραγματοποιηθούν στη διάρκεια των αδειών μας και με το άθροισμα των μισθών μας.

Ήταν ποτέ δυνατόν;

Τελικά, μόνο ένα χλομό είδωλο όλων εκείνων των ονείρων μας κατόρθωσε να γίνει πραγματικότητα (όπως, π.χ., το ταξίδι στο Άμστερνταμ, το 1985, και διάφορα άλλα φιλοπράγματα).

Η ζωή μας παρέμενε πεζή και ανούσια σε σχέση με τα μεγαλόπνοα σχέδιά μας.

Μην τολμήσει κανείς να διανοηθεί ότι μέμφομαι τη Σόφη γι' αυτό. Ούτε και τον εαυτό μου.

Για όλ' αυτά δεν υπάρχει υπαίτιος.

Κι αν θα πρέπει υποχρεωτικά να βρεθεί κάποιος – ε, τότε, ας όφεται ο ωκεανός με τα σκατά, που έλεγα προηγουμένως.

Το 1987 άρχισαν να εμφανίζονται τα πρώτα σημάδια, αλλά κανείς απ' τους δυο μας δεν κατάλαβε ότι η διαμονή μας στο νησάκι πλησίαζε στο τέλος της.

Ίσως, πάλι, να το καταλάβαμε και οι δύο, και να μη θέλαμε να τ' ομολογήσουμε ούτε στον εαυτό μας.

Πάντως υπήρξε κάτι σαν μούδιασμα, κάτι σαν απογοήτευση, μια αίσθηση αμοιβαίας κόπωσης. Σαν να προαισθανόμασταν ότι τα σχέδιά μας δεν επρόκειτο να υλοποιηθούν ποτέ.

Αντί να το παραδεχτούμε, όμως, αποφασίσαμε να κάνουμε στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών και να πέσουμε με τα μούτρα πάνω στον τοίχο!

Τι εννοώ;

Το φθινόπωρο εκείνης της χρονιάς η Σόφη έκοψε το χάπι.

Μέχρι τότε υποτίθεται ότι το γλεντούσαμε και το να κάνουμε παιδί είχε πάρει αναβολή.

Δεν μας κυνηγάει κανένας!

Είχαμε όλο τον καιρό μπροστά μας – έτσι νομίζαμε. Η Σόφη επέμενε ότι τα λεφτά δεν έφταναν καλά καλά ούτε για μας τους δύο. Το παιδί μπορούσε να περιμένει ακόμα λίγο. Κι εκτός αυτού, έλεγε ότι θέλει πολλά παιδιά, όχι ένα μόνο.

Και ξαφνικά άλλαξε γνώμη, άλλαξα κι εγώ – μας έπιασε κυριολεκτικά μανία. Το παιδί φάνηκε ότι θα ήταν τώρα όχι απλώς μια κάποια λύση, αλλά Η ΛΥΣΗ σ' όλα τα προβλήματατά μας.

Πέρασαν δύο, τρεις μήνες. Ο πελαργός δεν ερχόταν. Ώσπου, επιτέλους, τον Ιανουάριο η Σόφη ανακάλυψε ότι είχε «καθυστερήση».

Τον Φεβρουάριο του 1988, ο πατέρας μου μπήκε εσπευσμένα στον Ευαγγελισμό. Διάγνωση: καθολικός καρκίνος.

Τον ίδιο εκείνο μήνα, χωρίς να με ρωτήσει, κρυφά και μυστικά (ακόμα ίσως κι απ' τον ίδιο της τον εαυτό), η Σόφη έκανε έκτρωση.

Το πένθος βάδιζε κατά πάνω μας με μεγάλα, ανελέητα βήματα.

Ως το καλοκαίρι ο πατέρας μου είχε σαπίσει ολόκληρος.

Και δυο μήνες μετά την κηδεία, πήγε να τον συναντήσει (από καρδιακή προσβολή) και η μάνα μου.

Η επόμενη χρονιά ήταν μαύρη, από κάθε άποψη.

Εγώ έπαθα μελαγχολία. Πήρα συνολικά έξι μήνες άδεια άνευ αποδοχών. Έμενα συνεχώς κλεισμένος μέσα και δεν ήθελα να δω κανέναν. Τα χάπια που μου είχε συστήσει ο γιατρός τα έπαιρνα όποτε ήθελα! Τ' άρχιζα, ξαφνικά τα σταματούσα. Και πάλι απ' την αρχή. Στο τέλος, άρχισα να πίνω...

Ναι, προς το τέλος του 1989 νομίζω ότι ήπια τόσο πολύ ούισκι (την εποχή εκείνη δεν είχα ανακαλύψει ακόμα τη βότκα), όσο δεν είχα πει σ' ολόκληρη τη μέχρι τότε ζωή μου!

Την Πρωτοχρονιά του '90 ορκίστηκα να το κόψω.

Ξαναγύρισα στη δουλειά κι όλα έδειχναν ότι η θύελλα είχε περάσει, ότι τα προβλήματα είχαν μείνει οριστικά πίσω.

Ποτέ πια! Ποτέ πια!

Με τη Σόφη, όμως, το πράγμα είχε πάρει την κάτω βόλτα.

Ήμασταν και δεν ήμασταν μαζί, κατά κάποιο τρόπο. Σαν από συνήθεια, από κεκτημένη ταχύτητα.

Τον ίδιο εκείνο χρόνο (την άνοιξη του 1990), η Σόφη πήρε μετάθεση στο υποκατάστημα της συνοικίας μας. Το είχε ζητήσει η ίδια.

Εγώ παρέμεινα στο κεντρικό κατάστημα.

Για πρώτη φορά από τότε που είχαμε γνωριστεί, άρχισαμε να δουλεύουμε χωριστά, να μη φεύγουμε μαζί το πρωί, να πηγαίνουμε αλλού ο καθένας.

Απομακρυνόμασταν σταθερά, χάναμε όλο και πιο πολύ την επαφή ανάμεσά μας - χωρίς να το συζητάμε, χωρίς να το σχολιάζουμε. Σαν να μην ήταν επιλογή μας, σαν να μας το είχαν επιβάλει οι εξωτερικές συνθήκες.

Επί ενάμιση περίπου χρόνο (μέχρι την αποφράδα εκείνη μέρα στα τέλη του 1991) ζήσαμε σαν δυο ξένοι, μακρινοί και άγνωστοι, αδιαφορώντας πλήρως ο ένας για τον άλλον.

Εγώ είχα αρχίσει ν' ασχολούμαι ξανά με τη φωτογραφία.

Ένα δυο χρόνια πριν γνωρίσω τη Σόφη, είχα αφοσιωθεί στο εν λόγω «άθλημα» μετά μανίας, είχα στήσει μάλιστα κι ένα υποτυπώδες εργαστήριο στο διαμέρισμά μου, όπου τύπωνα ασπρόμαυρες φωτογραφίες. Γνωρίζοντας τη Σόφη, όμως, τα παράτησα.

Τώρα, λοιπόν, ξέθαψα τον εκτυπωτή από το πατάρι, τον έστησα στην αποθήκη (διαμορφώνοντας κατάλληλα τον χώρο) κι έπεσα με τα μούτρα στη δουλειά.

Τράβαγα πόζες μες στο σπίτι, κοντινά πλάνα, αντικείμενα. Η οπτική γωνία ήταν τέτοια που συνήθως παραμόρφωνε το μοντέλο, έβλεπες τη φωτογραφία μετά και δεν ήξερες να πεις τι ακριβώς απεικόνιζε – μυστηριώδη, παράξενα και ακατανόητα σχήματα.

Θυμάμαι ακόμα ότι πήρα μέρος και σ' έναν διαγωνισμό, τον οποίο διοργάνωνε ένα σχετικό περιοδικό, και τ' αποτελέσματα βγήκαν στις αρχές του 1991: η φωτογραφία που είχα στείλει πήρε το τρίτο βραβείο.

Την άνοιξη, το περιοδικό πραγματοποίησε μία έκθεση σε κάποια μικρή γκαλερί – γνώρισα εκεί διάφορους. Άκουσα επαινετικά σχόλια για τη δουλειά μου κι άρχισα να κάνω σχέδια: να παραιτηθώ απ' την τράπεζα και ν' ασχοληθώ επαγγελματικά με τη φωτογραφία.

Όνειρα θερινής νυκτός!

Ναι. Και, στην πραγματικότητα, δεν ονειρευόμουν μόνο.

Ονειρευόμενοι και ταυτόχρονα υπνοβατούσα όλη εκείνη την περίοδο.

Αυτό ακριβώς απέδειξαν τα γεγονότα εκ των υστέρων.

Υπνοβατούσα με τα χέρια τεντωμένα μπροστά και κατευθυνόμενοι ακάθεκτος προς τον γκρεμό.

Και η Σόφη; Τι έκανε όλη εκείνη την περίοδο; Ή και, τέλος πάντων, τι πίστευα εγώ τότε – τι είχα αντιληφθεί ότι έκανε;

Το μόνο που ήξερα ήταν ότι έβγαινε με μια παρέα γυναικών· φίλες της.

Υπήρχε μια αντιπαθέστατη γνωστή της από παλιά, η οποία της έβαλε την ιδέα ν' αρχίσουν να κάνουν γυμναστική. Μια μικρή ομάδα γυναικών. Η Σόφη έφερε και δύο άλλες, συναδέλφους της απ' το υποκατάστημα. Το μάθημα ήταν ωριαίο, δυο ή τρεις φορές την εβδομάδα, αλλά έβγαιναν κι άλλες φορές, όλες μαζί, παρέα.

Αυτή ήταν η εικόνα την οποία είχα σχηματίσει (θαμπά και συγκεχυμένα) για τη ζωή της όλη εκείνη την περίοδο.

Γυμναστική και φίλες...

Αργότερα, θα μάθαινα ότι πλανώμενοι πλάνην οικτράν!

Όπως είπα και κάπου πριν, εκείνη την ημέρα, αρχές Δεκεμβρίου του 1991, γύρισα σπίτι απ' τη δουλειά και η Σόφη έλειπε.

Συνήθως έφτανε στο σπίτι νωρίτερα από μένα και την έβρισκα εκεί επιστρέφοντας.

Και πάλι, όμως, ίσως και να μην καταλάβαινα τίποτα, εάν δεν υπήρχε εκείνο το σημείωμα πάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

Η Σόφη θα μπορούσε κάλλιστα κάπου να έχει πάει, χωρίς εγώ να το ξέρω, θα μπορούσε να έχει βγει για φαΐ με κάποια από τις φίλες της – χίλια δύο.